

Aczél Géza

(SZINO)LÍRA

torzósztár

államszövetség

mit is tagadjam mint eléggé lezser orosz szakos évtizedekig ragaszkodtam nagyon ahhoz hogy az uniót hosszú ú-val írjam talán rábúsongtam az ügyre talán néhány eredeti orosz emlék nem hagyta hogy az elnyomásért sírjak amikor delegációjába hívtak a roppant doni tájra és valahogy nem is asszociáltam rá kanyarjában a végső nagy magányra bár azt máig kérdezgetem hőseink miként keveredtek oda nekem akkor iszonyú vodkázás és az üres magazinok ellenére végtelen lucullusi lakoma volt a maradandó élmény s mikor még jobban érdekelt a szellemi szerénység tolsztoj dosztojevszkij csehov turgenyev és más óriások megrendítő sorsú szimbolisták ifonti olvasmányélményével takaróztam nem érdekelt a múlt s a százalmas politikai manipulációkba csomagolt holnap és az államszövetség fantomjai helyett inkább arra vigyáztam a nyelvi labor kalitkájában ne cir-káljon az áram stílusgyakorlaton a plexi falazás mögül kiszólva masina nye rabótáet mire néhány stréber lányka a szomszéd ülésről azonnal ráment a helyes megoldásra nekem azóta egyszerre nosztalgia s hála e feszültség ellentmondása ha russzicizmusom elakad

állandó

jól tudom a nyüszítés nem érdemem de mit tegyek ha ezerkilencszázötvennyolc ősztől belém költözött a félelem egy poros kisváros szörnyű orvosi rendelőjében ahol irtózatos vastag tüvel vért vettek a sápadt kisgyerektől szülők sehol mivel a formálódó újabb diktatúra szorításában két megfélemlített hivatalnok ősöm az aggodás gyanújától visszahőkölt ráadásul apám ideges gyanakvással késve lépett vissza a pártba így a tanácsnál már nem lehetett maradása remegve magam arasoltam hát a zsdánov később bocskai úton vértelen kalandra mert nyeszlett vénám elszűkült résein sápadt savóval töltődött meg a koszos üvegkamra s az ájulás után megint csak reszketősen ott maradtam magamra mivel pánikba préselődötten valahogy meg is feledkezett rólam a gyatra szakma ezért orvosra se néztem legalább hatvan éve holott most hullóban mind nagyobb a kíváncsiság a vérképre mely az elmúlás állagáról egyre többet megmutat ám az ősi stressztől makacs bennem a mélytudat riasztó horror képzeletet keltve gyér fénysugár mentén bepász-tázva miként alakul az ember lelke ha közelgő műtét gondolatától eszelősen megremeg

állandósít

lassan hetvenéves vagyok és halottat még sohasem láttam számos eltűnt enyéimet a kórházi papírok mellől engedtem át az elmúlásnak lelkiismeret-furdalással és szorongva mindnyájuk után bennem rekedt a lelki bomba hogy miért nem fogtam meg a kihűlt kezét s némi álságos szégyenérzettel irigyeltem meg a létben otthon rekedteket kiket szeretteik még utolsó órákban is körbeültek s a végnek háttal állva minden bűnnek kölcsönösen megbocsájtottak aztán jöhetett késve a halottszállító s az eksztatikus állapotban hempergő holnap hol közönyös hivatalokba kellett zúdulni lelketlen adminisztrációs munkákra mikor a zaklatott haragban talán felpuhult is valamit a tudat bénító gyásza és sokasodni kezdtek a zsibbadás peremén az olcsó praktikák végül a temetés misztériumában egy nagy zokogásnál nincs tovább csak az úr alattomos mély kedélye szántja föl egyre gyakrabban a kiüresedni tűnő délutánt amelyben a fontos szereplők már elhallgattak sűrű magányt állandósít egy különös belső attack mert egyre kevesebb kikkel valamit szólni érdemes a megélt sors logikája mentén s mint fogyó hold az esték kiüresednek